

COMIAT MARIE JO - Famílies

Festival final de curs - Teatre Escoles Pies - 19/06/2019

Primer de tot vull felicitar els artífex d'aquest meravellós espectacle.

Cada any les expectatives són més grans i el resultat immillorable, aconseguim sempre el repte de tenir-nos atrapats gaudint de l'espectacle de principi a fi.

Veritables artistes que treballem plegats amb esforç i il·lusió, guiats per uns professionals per els quals només puc tenir paraules d'admiració. Admiració per tots i cadascun dels que heu fet possible aquesta obra d'art.

Ara, com cada any em toca acomiadar els nostres estimats alumnes que ens deixen per continuar el seu camí.

No es tracta d'una graduació qualsevol, és un veritable acte de valentia.

Pares, mares, tutors no patiu. Sé que esteu amoïnats perquè els vostres estimats fills, filles sortiran de la seva zona de confort, lluny del reconeixement i de l'estimació que Fàsia els garanteix, per enfrontar-se a un món desconegut per ells i desconegut per vosaltres. Però no patiu que els vostres fills/filles estan preparats per afrontar la vida que els heu ajudat a escollir.

Fa molts anys, quan finalment, després de molta reflexió, d'escoltar i observar l'escola amb atenció vàreu dipositar la vostra confiança en nosaltres, el camí dels vostres fills cap a la socialització i l'aprenentatge de qualitat ja era imparabile.

Havíeu triat una escola, molt molt especial, havíeu triat una escola capaç d'acollir alumnes amb voluntat de sentir-se especial.

En part me'n sento responsable i espero que tot el que us vaig prometre aquell dia d'alguna manera s'hagi fet realitat.

Aquest és el meu desig més preuat.

Però us he d'anunciar allò que molts ja sabeu, avui també em toca dir un adéu molt especial perquè m'acomio de tots vosaltres.

El temps inexorablement ha corregut i el dia de la meva jubilació ha arribat.

Em sento una mica com els vostres fills i filles, haig de sortir de la meva zona de confort on se m'ha donat amor i reconeixement a dojo, per emprendre en el meu cas, la última etapa vital.

Ho penso fer amb il·lusió i espero que em dignitat perquè com ells, portaré per sempre en el meu ADN tot el que Fàsia m'ha donat: el privilegi d'haver conviscut amb els vostres meravellosos fills i filles i amb un Claustre que admiro i estimo a parts iguals.

Estic orgullosa d'haver empenyat aquest vaixell però marxo tranquil·la perquè els vostres fills estant en mans de professionals immensos.

Gràcies a totes i a tots.

Us trobaré a faltar.

Marie Jo Barbier

COMIAT MARIE JO – Claustre

Finalment el dia ha arribat.

El temps ho determina tot, la meva jubilació afecta a tota la comunitat educativa precisament per això perquè som una comunitat i res hagués estat igual sense la presència de cada un de vosaltres i de mi mateixa.

I és per això que vull començar per demanar disculpes, molt allunyades de la simple retòrica. La llista podria ser llarga, el meu caràcter vehement no sempre ha estat un bon aliat. Si en ocasions us he fet sentir malament, sapigueu que ràpidament me'n he penedit i que per sobre de tot us he admirat com a persones i com a professionals.

No puc sentir-me més feliç d'haver recorregut el camí més llarg i apassionant amb tots vosaltres.

Com Stanley Kubrick penso que: *“la falta total de sentit de la vida força l'home a CREAR el seu propi sentit”* I quin sentit més profund li hem donat a la vida treballant al servei dels infants més vulnerables de Catalunya!

Em venen tantes imatges d'aquests quasi 40 anys que no podré expressar-les encara que em passi dies i dies xerrant.

No pretenc avorrir-vos, però si agrair aquest viatge que hem transitat junts. Han estat anys intensos d'aprenentatge perquè el que distingeix un lloc de treball com el nostre, com el que hem compartit, és la quantitat de coneixement que hem anat sumant.

Hem estat legitimats per ensenyar, en part, per què la nostra passió per aprendre mai no ens ha abandonat.

Aquesta feina ens obliga contínuament a donar el millor de nosaltres mateixos perquè repercuteixi en els nostres alumnes i famílies. Ells són el nostre objectiu, ells justifiquen tant d'esforç.

Per la meua part, el balanç del tot satisfactori ha justificat tota una vida laboral. Sèneca deia "*Quan saps a quin port vols anar, tots els vents són favorables*".

No obstant hem passat per moments difícils i en ocasions per veritables terratrèmols:

- amenaça de tancament de les escoles
- malestar de les famílies
- agressions d'alumnes
- ambulàncies, mossos
- malentesos entre col·legues
- burocràcia a contrarellotge
- reconversió de les escoles
- amenaça d'aniquilació de l'EE
- estancament dels alumnes
- pèrdues irremplaçables de col·legues i alumnes

Però les alegries han estat moltes, moltíssimes:

- agraïments sincers de les famílies
- agraïments sincers dels alumnes
- progressos miraculosos de les famílies: en l' acceptació de les dificultats dels seus fills, en la determinació de viure plenament la vida

- progressos miraculosos dels nostres alumnes: en aprenentatges curriculars, en habilitats socials i comunicatives...en definitiva, en conquerir el seu espai de dignitat i felicitat
- festes i obres de teatre esplèndides
- premis, no oblidem la màxima distinció: PREMI D'HONOR DE LA CIUTAT DE BARCELONA
- la magnífica pel·lícula de l'Andrea
- l'escola amiga
- i tants i tants èxits compartits.

Em sento molt orgullosa:

Per haver empentat aquest tren ple d'amor, passió i saber.

Per haver cregut que érem capaços d'innovar

Per situar-nos ben amunt en el rànquing d'escoles especialitzades a Catalunya.

Per haver compartit el nostre coneixement amb tots els professionals que han trucat a la nostra porta.

En definitiva, per haver tingut la valentia de creure que l'EE no era altre cosa que un recurs per acollir tot alumne amb voluntat de sentir-se ESPECIAL, Especial en una Escola capaç de valorar-lo i de posar tots els mitjans a l'abast perquè doni el millor de si mateix.

Una comunitat amb voluntat de seure al costat de les famílies i transmetre'ls-hi que estem en el mateix bàndol, amb la mirada i els esforços en idèntica direcció, em la mirada atenta als seus fills per descobrir-los de nou.

"Descobrir alguna cosa nova pot ser veure el vell amb altres ulls", ens advertia Proust

Una escola que m'ha conduit irremeiablement a la bigàmia, per la incapacitat de decidir si el meu cor es decantava per Fàsia-Sarrià o Fàsia -Eixample.

Però ara ja toca agrair a Montse Gabarró, la meva verdadera jefa, la confiança que ha dipositat en mi durant tots aquests anys. El camí recorregut juntes ha estat un veritable privilegi.

En tot moment m'ha fet sentir capaç de secundar reptes com el d'acollir Aubada en el sí de Fàsia o fer realitat l'ideari apassionant que encara seguim compartint tot el Claustre...

Tot va començar, una tarda en que la Montse i jo vàrem segellar la nostra relació professional. Santíssima Trinitat del Monte, l'escola que jo dirigia als 28 anys, va entrar a formar part de Fàsia amb els 12 alumnes estimats, un concert d'una aula, dos enormes professionals: M^{ra} José Martínez i Carme M^{ra} Estanyol. Em sento en deute amb la M^{ra} José i la Carme, dues mestres que varen insuflar-me irremeiablement el cuquet de la Educació Especial amb tot el que comporta d'amor, coneixement i repta professional.

La Montse ha estat una persona emprenedora i a la vegada respectuosa i generosa amb les maneres de fer de tots nosaltres, la llibertat que ens ha atorgat ens ha obligat a donar el millor de nosaltres mateixos. Gràcies Montse per haver confiat en mi.

El testimoni que vas passar a la teva filla Marta no podia estar més encertat. La vaig conèixer quan era tan sols un bebè, sempre tranquil·la i en braços de la nostra estimada Amparito que ens va fer de segona mare a tots, perquè la lleialtat i la capacitat d'estimar de l'Amparito eren infinites.

Gràcies Marta per la teva serenitat, equilibri i equanimitat .

Ara vull parlar de l'Àngela, la nostra estimada Àngela, encara la recordo amb la seva llarga melena negra, entrant i sortint de l'aula on feia de becària. La seva

presència i determinació ja em feien venir ganes de recolzar-m'hi. I així ha estat durant tots aquests anys que hem compartit el lideratge de Fàsia-Sarrià. La seva bondat, intel·ligència i equilibri han estat una benedicció.

Però els dilluns i els dimecres abandonava Sarrià sense cap remordiment, per retrobar a l'Ester, verdadera font d'energia. Intentava fer de vampir de la seva alegria i sovint ho aconseguia. Plegades, hem dut a terme projectes importants i el seu criteri assenyat sempre ens ha conduït a bon port.

De fet més que una bigàmia, ha estat un "ménage a trois" ja que sempre ho hem compartit tot amb la única voluntat de fer créixer aquesta institució.

....

Durant tots aquests anys us he considerat la meva segona família. Amb moments de perfecta harmonia i d'altres, envaïts per les presses, angoixes i complicacions del dia a dia, han posat a prova la nostra cohesió.

Però la voluntat de perdurar com a família i la suma de les nostres capacitats han pogut més que tots els avatars de la vida.

Sens cap dubte us torbaré a faltar...però com deia a l'inici, el temps ho determina tot.

Ara toca emprendre una altra etapa i nous reptes, l'horitzó ha de ser brillant amb llum que il·lumini el camí i Fàsia sempre la duré en el meu cor.

Marie Jo Barbier

Barcelona, juny 2019.